

Olasz királyt míg be nem választják
 Tudósnak a Dugonicsok közzé
 S nem rekesztik bé a mérnökséget
 Vízdíj fejében a víztoronyba,
 Addig — addig — addig nem lesz vége

Mondanám még, mondanám tovább is,
 Mert rím nélkül verset írni könnyű,
 S hátravannak a hentesek is még,
 De félek, hogy ezért is megvernek, —
 E szép dálnak legyen inkább vége.

id. Hüvelyk Matyi

Tömörkény meghalt 51 éves korában, s a 29 évig élt Matyit és szellemét magával vitte a sírba. Móra másfél évtizedig Csipke és sok más álnéven dolgozója volt az élclapnak, s tán tovább éltethette volna a sajtóorgánumot. Amennyire ismerjük életének minden napját, tudjuk, nem sok vonzalmat érzett hozzá, elsősorban talán azért, mert más szellemi testre szabott ruhákban, figurákban kellett volna járjon, gondolkozzon. És Tömörkény halálával rá is új terhek nehezedtek. Akkor már főszerkesztője a Naplónak, s az egész kultúrpalota gondja az ő asztalára került. 1917-ben a háború is, amiben nem sokat bíztak, utolsó véres vergődését vívta. A rég várt háborúvég és a közeledő forradalom szele már ott járkált körülöttünk. A Károlyi-kormány idején Móra exponált személyiség, a háromnapos proli diki rövid a kibontakozáshoz, a francia megszállás eltart 1920-ig, az utána következő Horthy-terror, mely Mórát elüldözi a főszerkesztői székből, nem kedvez az élclap életben tartásának. Mint haláláig szellemes ember, később nem él olyan körülmények között, hogy vicclapot szerkesszen.

Szeged humora azért nem halt meg, csak a sajtóorgánuma.

A ma? Külön nagy fejezetbe kívánczozna a róla szóló tudalmunk.

